

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal — Zjednoczone Królestwo) — The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs przeciwko Weald Leasing Limited

(Sprawa C-103/09) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Pojęcie praktyki stanowiącej nadużycie — Transakcje leasingu dokonywane przez grupę przedsiębiorstw w celu rozłożenia w czasie płatności podatku VAT niepodlegającego odliczeniu)

(2011/C 55/08)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Strona pozwana: Weald Leasing Limited

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — The Court of Appeal, Londyn — Wykładnia dyrektywy 77/388/EWG: Szósta dyrektywa z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Pojęcie czynności stanowiących nadużycie — Transakcje leasingu i subleasingu dokonywane przez grupę przedsiębiorstw zajmującą się dostawami w znacznym stopniu zwolnionymi z podatku w celu rozłożenia w czasie ciężaru podatku VAT

Sentencja

- 1) Korzyść podatkowa wynikająca z dokonania przez przedsiębiorstwo transakcji leasingowych w zakresie środków trwałych, takich jak będące przedmiotem sporu w sprawie przed sądem krajowym, zamiast bezpośredniego zakupu tych środków, nie stanowi korzyści podatkowej, której przyznanie byłoby sprzeczne z celem właściwych przepisów szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r. i ustawodawstwa krajowego transponującego tę dyrektywę, o ile warunki umowne tych transakcji, w szczególności dotyczące określenia kwoty opłat leasingowych, odpowiadają normalnym warunkom rynkowym i o ile udział we wskazanych transakcjach pośredniczącej spółki trzeciej nie może stanowić przeszkody w stosowaniu tych przepisów, co podlega ocenie sądu krajowego. Okoliczność, że przedsiębiorstwo to nie wykonuje transakcji leasingowych w ramach swych zwykłych transakcji handlowych, nie ma w tym zakresie znaczenia.
- 2) Jeżeli pewne warunki umowne transakcji leasingowych będących przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym lub

udział pośredniczącej spółki trzeciej w tych transakcjach stanowiłyby nadużycie, transakcje te powinny zostać przededefiniowane w taki sposób, aby odtworzyć sytuację, która istniałaby w braku warunków umownych stanowiących nadużycie lub w braku udziału tej spółki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 6.6.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 grudnia 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State — Niderlandy) — Marc Michel Josemans przeciwko Burgemeester van Maastricht

(Sprawa C-137/09) ⁽¹⁾

(Swoboda świadczenia usług — Swobodny przepływ towarów — Zasada niedyskryminacji — Środek przyjęty przez organ administracji lokalnej, który zastrzega prawo wstępu do coffee-shopów dla rezydentów niderlandzkich — Sprzedaż tzw. narkotyków miękkich — Sprzedaż napojów bezalkoholowych i artykułów spożywczych — Cel zwalczania turystyki narkotykowej i związanych z nią uciążliwości — Porządek publiczny — Ochrona zdrowia publicznego — Spójność — Proporcjonalność)

(2011/C 55/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Marc Michel Josemans

Strona pozwana: Burgemeester van Maastricht

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State — Wykładnia art. 12 WE, 18 WE, 29 WE i 49 WE — Turystyka narkotykowa — Gminne rozporządzenie porządkowe zabraniające nierezydentom wstępu do coffee-shopów, w których sprzedaje się środki odurzające — Porządek publiczny — Odmienne traktowanie

Sentencja

- 1) Podmiot prowadzący coffee-shop w ramach działalności polegającej na sprzedaży środków odurzających niezaliczających się do obrotu ściśle nadzorowanego przez właściwe organy w celu wykorzystania ich do celów medycznych lub naukowych nie może powoływać się na art. 12 WE, 18 WE, 29 WE ani 49 WE, aby sprzeciwić się uregulowaniu gminnemu takiemu jak to będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, które zakazuje udzielania wstępu do takich lokali osobom niezamieszkałym w Niderlandach. W odniesieniu do działalności polegającej na sprzedaży napojów bezalkoholowych i artykułów spożywczych w tych samych lokalach podmiot taki może skutecznie powoływać się na art. 49 WE i nast.